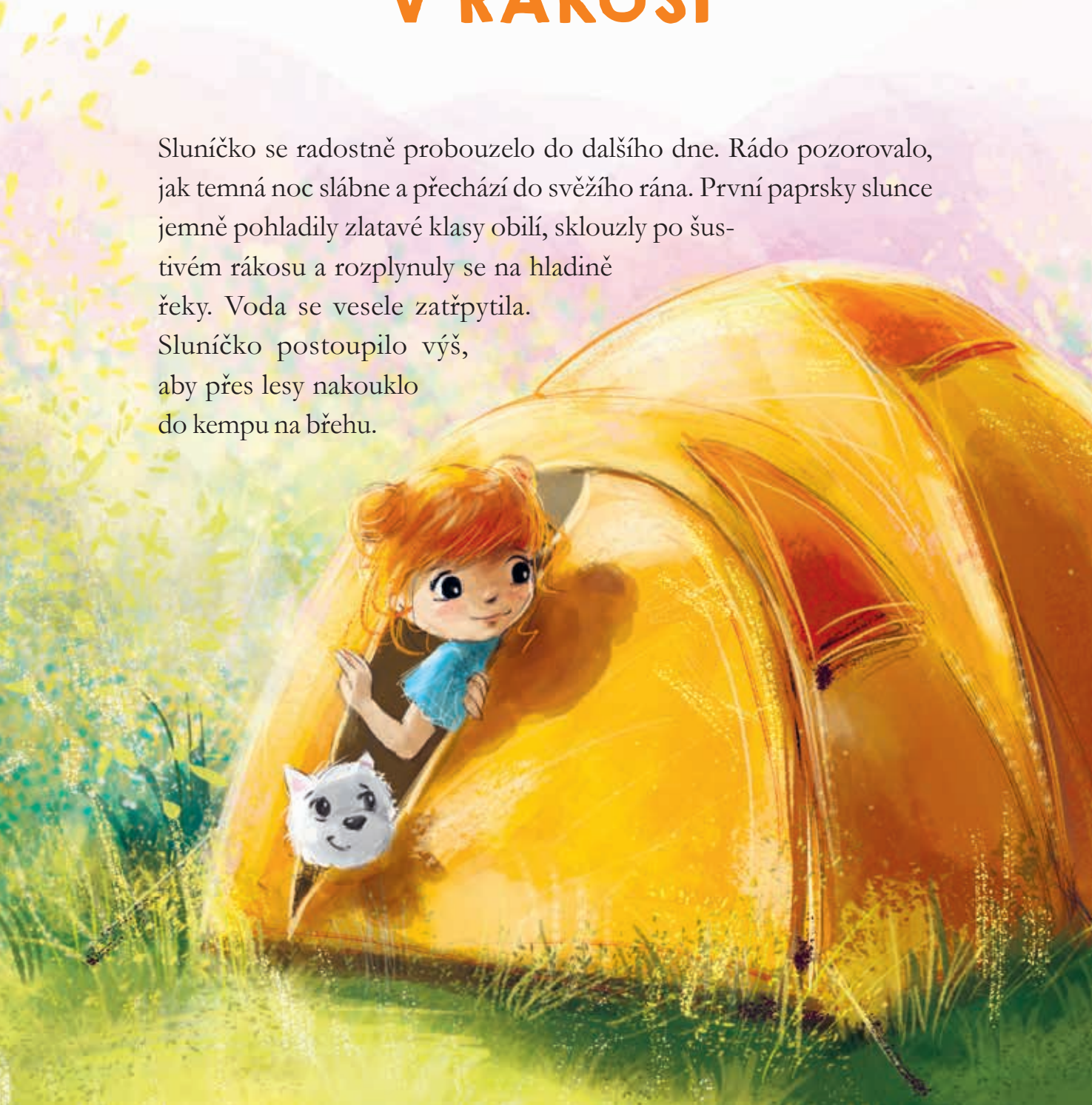

DOMEK V RÁKOSÍ

Sluníčko se radostně probouzelo do dalšího dne. Rádo pozorovalo, jak temná noc slábne a přechází do svěžího rána. První paprsky slunce jemně pohladily zlatavé klasy obilí, sklouzly po šustivém rákosu a rozplynuly se na hladině řeky. Voda se vesele zatřpytila.

Sluníčko postoupilo výš,
aby přes lesy nakouklo
do kempu na břehu.

Vypadalo to, že osadníci tábořiště se pomalu probouzejí do života. Kdopak to už nespí? Sluníčko zbystrilo. No, už je to tak. Nějaká neviditelná ruka pomalu rozepínala zip. Ze stanu nejdřív vykoukla bílá, huňatá zvířecí hlavička a hned za ní malá rusovlasá holčička.

„Pupíku, to zase bude krásný den,“ radovala se Míša a letmo si odhrnula neposlušné kadeře z čela. „Co bys řekl malé procházce k lesnímu pramínku?“

Pupík zvesela zamával ocáskem a běžel za Míšou. Jú, to byla krása, takhle skákat po mechových polštářcích, borový les příjemně voněl a ptáci, ti švitořili a cvrlikali jeden přes druhého.

„Je to paráda! Prázdniny jsou teprve na začátku, takže tu strávíme ještě několik dní,“ volala Míša na Pupíka, když běžela po lesní stráni. „Pěkně si to tu užijeme.“

Netrvalo dlouho a holčička s pejskem objevili malý kopeček, pokrytý bujným kapradím. Pod kopečkem ležel ztrouchnivělý pařez starého dubu a zrovna zpod něho vyvěral malý pramínek vody, který se na povrchu proměnil v bublající potůček. Ten si nejdřív razil cestu mezi stromy, potom mizel někde v houští, aby se nakonec v zátočině vléval do zdejší řeky.

Míša s Pupíkem snadno překonali splet' vrbových větví, a tak se dostali na malou přírodní pláž. Holčička si sundala sandálky a ponořila nožičky do chladné vody.

„Je to moc příjemné, Pupíku! Pojď za mnou do vody,“ volala na pejska. „Voda vůbec není studená. A ten výhled tady, to je krása!“

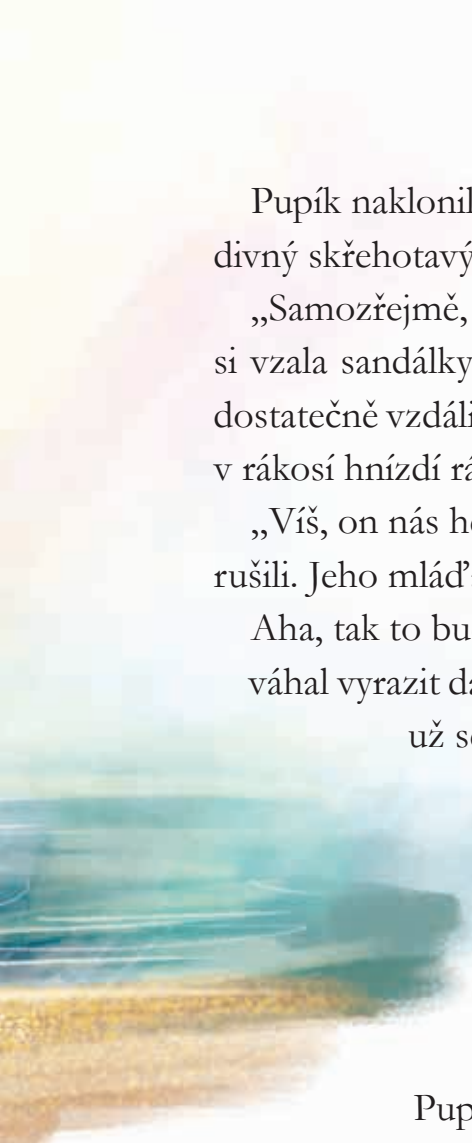
Pejskovi se ale po ránu moc do vody nechtělo. A krásné okolí mohl přece pozorovat i na suchu.

Nespokojeně si odfrkl, ale pak se pohodlně usadil na písku a zakoukal se do dálky. Bylo to tolik příjemné, poslouchat šumění vody a ševlení rákosí. Najednou uslyšel trochu jiný zvuk.

„Čak, čak, čak, čyři, čyři,“ ozývalo se odněkud z pravé strany. Pupík se zvědavě zadíval na Míšu. Slyšela to také? Holčička jen pokývala hlavou, usmála se a dala si prstík na ústa.

„Čak, čak, čak, čyři, čyři, čit, čit,“ začeríkalo něco znova.

Pupík naklonil hlavičku a snažil se zhlédnout, komu patří takový divný skřehotavý hlas. Ale Míša už na pláži zůstat nechtěla.

„Samozřejmě, nebudeme vás rušit,“ zavolala směrem k rákosí. Pak si vzala sandálky a dala Pupíkovi znamení, aby šel. Teprve když se dostatečně vzdálili od zátočiny, vysvětlila Míša udivenému psíkovi, že v rákosí hnízdí rákosník a zrovna vychovává své mladé.

„Víš, on nás hezky pozdravil a dal nám znamení, abychom ho nerušili. Jeho mláďata za několik dnů vyletí z hnízda.“

Aha, tak to bude nějaký pták! Když Pupík pochopil, oč tu jde, neváhal vyrazit dál. Během ranní procházky mu pěkně vyhládlo, a tak už se těšil na nějakou dobrou snídani.

Naštěstí už byl pan Vojta vzhůru, zvesela si prozpěvoval a na turistickém stolku chystal nějakou dobrotu.

„Jak bylo na procházce?“ zavolal zvesela. „Co byste řekli na míchaná vajíčka s rajčaty? Nebo se slaninou?“ opravil se rychle, když spatřil, jak se Pupík samou netrpělivostí vrtí.

Pejsek nadšením poskočil a spokojená Míša začala připravovat talíře a příbory.

Po snídani se tatínek trochu protáhl a zeptal se: „Co budeme dnes dělat, Míšo? Co kdybychom se projeli na lodičce?“

„Jupí!“ zvolala Míša nadšeně, „Jen ještě před tím musím něco udělat! Chtěla bych konečně namalovat obrázek pro maminku.“

„Tak to je výborný nápad,“ uznal pan Vojta, když rozkládal lehátko.

„V tom případě nařizuji lenivé dopoledne, každý si dělá, na co má chuť. Já si kupříkladu budu číst... nebo... nebo si zdřímnu.“

Lenivé dopoledne? Pupík nechápavě pohlédl na svoji malou kamarádku.

„Hmm,“ poškrábal se po bílém oušku.

„Copak, Pupíku? Snad by ses nenudil,“ zasmála se Míša, když vytahovala barvy a skicák z batůžku. „Můžeš mi třeba zapózovat tam na můstku. Mamince se tvůj portrét určitě bude líbit.“

A jéje... to není nejlepší nápad. Pupík už pózoval Míše mnohokrát a vždycky to byla strašná nuda. Tak to teda ne. Rychle pryč! Pejsek se rozhodl zmizet. Ještě zamával ocáskem na rozloučenou a už utíkal někam k řece. Dneska se po ní plavilo nějak hodně lodiček. Pupík chtěl zjistit, kdo všechno na nich je.

Zatímco psík pozoroval život na vodě, pan Vojta odpočíval na lehátku a Míša malovala krajinku, kterou viděla před sebou. Na bílé čtvrtce papíru se nejdřív zaklikatila modrá řeka, na ní pak postupně přibývaly malé ostrůvky a lodičky. Pak přišla řada na písčnou pláž, zlátnoucí pole a zelené louky. Tak, ještě blankytné nebe prosvětlené paprsky letního slunce. A je to!

„Mamince by se tu určitě líbilo,“ říkala si a pak se rozhodla, že na říční hladinu ještě přimaluje dvě labutě. Zrovna když začala malovat jejich dlouhé bílé šíje, do kempu přiběhl rozčilený Pupík.

„Haf, haf!“ neklidně pobíhal kolem Míši. „Haf, haf.“

Míša pochopila, že se něco děje. Odložila štětec, doběhla do stanu pro batůžek a už pospíchala za svým psím kamarádem.

Pupík vedl Míšu podél řeky směrem k přírodní pláži. A už byli na místě. Holčička si hned všimla, že rákosí, které obklopuje zátocinu z pravé strany, je nějaké polámané. A právě z této strany se ozývalo znepokojivé „čiči, čiči, čit, čit!“

„Jsi šikovný, Pupíku,“ pochválila Míša pejska a pohladila ho po zádech.

„Někdo tady potřebuje pomoci,“ podívala se směrem k rákosí a potom si sundala botičky a pomalu se vydala zjistit, co se stalo.

„Čiři, čiři, čit, čit!“ ozýval se naříkavý hlas. „Nebojte se,“ dívenka se na chvíli zastavila a ujistila vystrašence: „Nechci nikomu ublížit.“

Najednou kolem bylo ticho. Jen z rákosí se neslo tichounké kvílení. „Můj kamarád mi říkal, že se tady něco stalo.“ Míša zamrkala na Pupíka. „Mohla bych nějak pomoci?“

Nejdřív se nikdo neozýval, ale potom z rákosí vykoukl malý ptáček. Byl šedohnědý s krémově bílým břískem, navíc měl bílé lemování kolem černých očiček. Usedl na dlouhém stéblu a pozorně si prohlížel oba nečekané hosty.

„Čiři čit?“ podíval se tázavě na holčičku.

„Jsem lékařka,“ vysvětlila s úsměvem Míša.

„Umím léčit zvířátka.“

Ptáček zvažoval, zda může lidskému mláďeti důvěřovat. Když se ale z rákosí znovu ozvalo naříkavé pískání a kvílení, přestal se rozmýšlet. Vzlétl a svými křídly zamával na Míšu, aby šla za ním.

Holčička opatrně vstoupila do hustého rákosí. Vysoké rostliny ji obklopovaly ze všech stran a malý ptáček se jí na chvíli ztratil z očí. Pak ho uviděla, jak sedí na jednom zeleném stéblu. A nakonec si všimla dalšího, úplně stejného rákosníka a také

tří menších ptáčků s rudými křídýlky. Všichni ptáčci seděli na rákosu a ustrašeně hleděli dolů.

„Ajaj,“ zarmoutila se Míša, když pochopila, co se přihodilo. Nad vodou se pohupovalo hnízdo. Vypadalo jako pletený košíček zavěšený na několika stéblech. Bohužel, jedno stéblo se zlomilo, a když vítr kolébal rákosem, hnízdo se chvílemi houpalo přímo nad hladinou vody.

„Vždyť tam může spadnout!“ pomyslela si znepokojená Míša, ale nic neřekla, aby ještě více nepolekala všechny ty opeřence. Navíc v hnízdečku sedělo ještě jedno ptáče, polekaně koukalo kolem a žalostně naříkalo. Mládě bylo v nebezpečí!

„Tiše, neboj se, maličký,“ zkoušela Míša to písle uklidnit. „Hned tě odtamtud dostanu. Já vím, ještě neumíš létat.“ Ptáče mlčelo a ustrašeně se na ni dívalo.

„Číři, čit, čit“ vysvětloval něco táta rákosník. „Číři, číři, čit, čit!“

„Máš pravdu,“ vzpomněla si Míša, „ráno jsi říkal, že mláděta ještě nevyletěla z hnízda... ale tři ptáčci to zvládli skvěle. Tomu maličkému v hnízde něco je?“

Míša opatrně nahlédla do hnízda a jemně pohladila malého ptáčka. „Bolí tě něco?“

Pískle nejistě pohlédlo na své rodiče, a když svými hlavičkami přikývli, tiše zapískalo.

„Ach jo, zapletla se ti tu nožička,“ zjistila Míša. „Jsi tu prostě uvězněný, hned ti pomůžu a dostanu tě z hnízda ven.“ Holčička s největší opatrností uvolnila malého rákosníka z pasti a vytáhla ho z hnízda.

„Tak a teď tě vyšetřím, tvůj táta bude u tebe a maminka zatím opraví vaše hnízdo a Pupík bude hlídat tvoje sourozence.“ Psík přisvědčil a vesele zamával ocáskem.

„Čák, čák, číři, čit, čit,“ spokojeně zaštěbetal spokojený táta rákosník. Potom bedlivě sledoval celé vyšetření a ptačí máma se pustila do opravy hnízda.

„Naštěstí je nožička jenom namožená,“ zjistila Míša, když důkladně prohlédla mládě. „Nějaký čas tě to bude trochu bolet, ale brzy bolest pomine, a pak budeš moci šplhat po rákosu jako tvoji rodiče a sourozenci,“ utěšovala malého pacienta Míša.

„Číři, čit, čit?“ zeptal se znepokojený táta rákosník.

„Myslím, že by bylo dobré tu bolavou nožičku alespoň na jeden den obvázat,“ prohlásila Míša, když otvírala svůj batůžek. „Malý se tak rychleji uzdraví. Co na to říkáš?“ Pohládila malého rákosníka a zeptala se ho: „Dovolíš mi, abych ti ovázala nožičku?“

Ptáček pochopil, že mu dívěnka nijak neublíží. A navíc chtěl už skákat po rákosu jako jeho bratři, proto kývl hlavičkou, že se ošetřit nechá.

„To je dobře,“ pochválila ho Míša a pustila se do práce. „Vy mi zatím vyprávějte, co se tady vlastně stalo.“

Kolem Míši se najednou shromáždila ostatní mláďata a společně s tatínkem začala vřestět jeden přes druhého.

„Pomalů, ne jeden přes druhého! Vyprávějte všechno pěkně po pořádku, jinak vám nebudu vůbec nic rozumět. Pochopila jsem jenom, že do rákosí prudce najela nějaká loď. A tak si myslím, že ten někdo se pokoušel odtud dostat zpátky na vodu a veslem polámal rákosí kolem vašeho hnízda.“

„Čiři, čiři, čit, čit, čiři, čiři!“ rozléhalo se kolem nazlobené cvrlikání.

„Aha, tak to tedy bylo,“ povzdechla si Míša, když končila s ošetřením nožičky. „A přitom se poškodil i váš domeček. Doufám, že se vám ho podaří znovu pořádně připevnit.“

„Čiři, čiří, čit!“ spustila důrazně ptačí maminka.

„Že už to je?“ divila se překvapená Míša. „Ty jsi ale šikovná! To bychom se mohli na vaše opravené bydlení podívat. Co tomu říkáte?“

Ptáčata vesele začiřikala a už všechna poletovala kolem hnízda. Bylo pečlivě připevněno k několika silným stéblům a uprostřed pěkně vystláno načechraným rákosovým chmýřím.

„Krásné!“ pochválila Míša ptačí maminku a opatrně vložila pískle do hnízda. „Hezky odpočívej a nožička tě

